

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αρ. 18209/15

X

κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), το οποίο συνεδρίασε την 21^η Φεβρουαρίου 2017 σε επιτροπή, με την εξής σύνθεση:

Ledi Bianku, Πρόεδρος,

Aleš Pejchal,

Jovan Iliesvski, Δικαστές,

και με την Κυρία Renata Degener, ως Αναπληρώτρια Γραμματέα του τμήματος,

Έχοντας υπ' όψη την παραπάνω αναφερομένη προσφυγή η οποία κατατέθηκε την 8^η Απριλίου 2015,

Έχοντας υπόψη το προσωρινό μέτρο που υπεδείχθη στην εναγομένη κυβέρνηση δυνάμει του άρθρου 39 του Κανονισμού του Δικαστηρίου,

Έχοντας υπόψη την απόφαση να εξετάσει κατά προτεραιότητα την απόφαση δυνάμει του άρθρου 41 του κανονισμού του Δικαστηρίου,

Αφού σκέφτηκε, εκδίδει την παρακάτω απόφαση:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Ο προσφεύγων, Μ.Χ. είναι Ρώσος υπήκοος. Η πρόεδρος του τμήματος απεδέχθη το αίτημα του προσφεύγοντος περί μη κοινοποίησης του ονόματός του (άρθρο 47§4 του Κανονισμού του Δικαστηρίου). Τον προσφεύγοντα εκπροσώπησε ενώπιον του Δικαστηρίου ο κ. Χατζηϊωάννου, Δικηγόρος Θεσσαλονίκης.

2. Την 9^η Ιουνίου 2015, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να εφαρμόσει του άρθρο 39 του κανονισμού του Δικαστηρίου και να επισημάνει στην Κυβέρνηση ότι ο προσφεύγων δεν έπρεπε να εκδοθεί στη Ρωσία κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

3. Ο προσφεύγων, επικαλούμενος τα άρθρα 2 και 3 της Συμβάσεως, ενίστατο ότι η έκδοση στη Ρωσία θα τον υπέβαλλε σε δυσμενή μεταχείριση.

4. Την ίδια ημέρα, ο λόγος ο στηριζόμενος στο άρθρο 3 της Συμβάσεως κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

5. Στο έντυπο της προσφυγής το οποίο χρονολογείται από 16 Ιουνίου 2015, ο προσφεύγων ενίστατο επίσης για παραβίαση του άρθρου 3 της Συμβάσεως, λόγω των συνθηκών κρατήσεώς του στη φυλακή των Διαβατών (Θεσσαλονίκης), καθώς και για παραβίαση των άρθρων 5§4 και 6§ 1 της Συμβάσεως.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

6. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης τα οποία εκτέθηκαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

7. Το 2012, ο προσφεύγων εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής του.

8. Το 2013, ο Καναδάς του χορήγησε την ιδιότητα του πρόσφυγα.

9. Την 23^η Οκτωβρίου 2014, ο προσφεύγων συνελήφθη στην Ελλάδα, βάσει διεθνούς εντάλματος συλλήψεως. Σύμφωνα με το εν λόγω ένταλμα, ο ενδιαφερόμενος είχε κατηγορηθεί από τις ρωσικές αρχές για παθητική δωροδοκία και μια ποινική διαδικασία εκκρεμούσε εις βάρος του στη Ρωσία.

10. Την 30^η Οκτωβρίου 2014, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση άρσης της κράτησής του ή την υπό όρο αποφυλάκισή του. Την 14^η Νοεμβρίου 2014, το συμβούλιο εφετών Θεσσαλονίκης απέρριψε την αίτηση αυτή (αριθ αποφάσεως 820/2014).

11. Την 21^η Ιανουαρίου 2015, το συμβούλιο εφετών Θεσσαλονίκης εξέδωσε απόφαση υπέρ εκδόσεως του προσφεύγοντος στη Ρωσία (αρ αποφάσεως 30/2015). Ο προσφεύγων κατέθεσε αναίρεση στον Άρειο Πάγο κατά της αποφάσεως αυτής.

12. Την 22^α Μαΐου 2015, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αναίρεση του προσφεύγοντος και αποδέχθηκε το αίτημα περί εκδόσεως που υπέβαλε η Εισαγγελία της Ρωσικής Ομοσπονδίας (αρ αποφάσεως 638/2015)

13. Κατά το χρόνο κατάθεσης της προσφυγής, η διαδικασία εκδόσεως από την Ελλάδα στη Ρωσία εκκρεμούσε κατά του προσφεύγοντος, ο οποίος εκρατείτο στη φυλακή των Διαβατών.

14. Η υπόθεση διαβιβάστηκε στη συνέχεια στον Υπουργό Δικαιοσύνης για να αποφανθεί αυτός επί της εκδόσεως του προσφεύγοντος στη Ρωσία. Με απόφαση που εκδόθηκε την 7^η Ιουλίου 2015, ο Υπουργός Δικαιοσύνης έθεσε τέλος στη διαδικασία εκδόσεως, αφού, μεταξύ άλλων, διαπίστωσε ότι ο ενδιαφερόμενος απολάμβανε του καθεστώτος του πρόσφυγα στον Καναδά. Την ίδια ημέρα ήρθη η κράτηση του προσφεύγοντος.

15. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων ζεί σήμερα στον Καναδά, όπου απολαμβάνει πάντοτε του καθεστώτος του πρόσφυγα.

NOMΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΑΙΤΗΜΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 2 ΚΑΙ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΟΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

16. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η επιστροφή του στη Ρωσία θα συνεπάγετο παραβίαση των άρθρων 2 και 3 της Σύμβασης, τα οποία έχουν ως εξής:

Άρθρο 2

«1. Το δικαίωμα εκάστου προσώπου εις την ζωήν προστατεύεται υπό του νόμου. Εις ουδένα δύναται να επιβληθεί εκ προθέσεως θάνατος, ει μη εις εκτέλεσιν θανατικής ποινής επιβαλλομένης υπό δικαστηρίου σε περίπτωση αδικήματος τιμωρουμένου υπό του νόμου με την ποινή αυτήν.

2. Ο θάνατος δεν θεωρείται ως επιβαλλόμενος κατά παράβαση του άρθρου τούτου, στις περιπτώσεις εκείνες στις οποίες θα επήρχετο συνεπεία χρήσεως βίας η οποία κατέστη απολύτως αναγκαία.

α) για την υπεράσπιση οιοδήποτε προσώπου κατά παρανόμον βίας,

β) για την πραγματοποίηση νομίμου συλλήψεως ή προς παρεμπόδιση αποδράσεως προσώπου νομίμως κρατουμένου,

γ) για την καταστολή, σύμφωνα με το νόμο στάσεως ή ανταρσίας».

Άρθρο 3

« Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθεί σε βασάνους ούτε σε ποινές ή μεταχείριση απάνθρωπες ή εξευτελιστικές».

A. Τοποθετήσεις διαδίκων

17. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να διαγράψει την υπόθεση από το

πινάκιο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 37§1 της Σύμβασης. Πράγματι, κρίνει ότι, σε συνέχεια της απόφασης του Υπουργού Δικαιοσύνης, ο προσφεύγων δεν διατρέχει πλέον τον κίνδυνο να εκδοθεί στη Ρωσία. Προσθέτει ότι κατά πάσα περίπτωση ο προσφεύγων δεν έχει πλέον την ιδιότητα θύματος και ότι δεν εξάντλησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα εφ' όσον δεν περίμενε την απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης πριν επιληφθεί της υποθέσεως το Δικαστήριο. Κατά την Κυβέρνηση, εάν ο υπουργός εξέδιδε απόφαση υπέρ της εκδόσεως, ο προσφεύγων θα μπορούσε να καταθέσει αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας.

18. Ο προσφεύγων δηλώνει ότι επιθυμεί να ισχύσει η προσφυγή, και παρακαλεί το Δικαστήριο να συνεχίσει την επί της ουσίας εξέταση. Εκτιμά ότι φέρει πάντοτε την ιδιότητα του θύματος και ότι εξάντλησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα. Υποστηρίζει ότι οι προγενέστερες αποφάσεις των ελληνικών αρχών παραβίασαν το άρθρο 3 της Συμβάσεως, από τη στιγμή που, κατ' αυτόν εκείνες γνώριζαν από την εποχή που έλαβαν αυτές τις αποφάσεις ότι η έκδοσή του στη Ρωσία θα τον εξέθετε στον πραγματικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση. Ισχυρίζεται εξάλλου ότι οι ελληνικές αρχές ουδέποτε αναγνώρισαν μία παραβίαση των δικαιωμάτων του που να απορρέει από τη Σύμβαση.

B. Εκτίμηση Δικαστηρίου

19. Το άρθρο 37§1 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

« 1. Ανά πάσα στιγμή της διαδικασίας το Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει τη διαγραφή της προσφυγής από το πινάκιο, όταν οι περιστάσεις του επιτρέπουν να συμπεράνει ότι:

α) ότι ο αιτών δεν επιθυμεί πλέον της εκδίκασής της,

β) ότι η διαφορά διευθετήθηκε, ή γ) ότι για οιονδήποτε άλλο λόγο του οποίου την ύπαρξη διαπιστώνει το Δικαστήριο, δεν αιτιολογείται πλέον η περαιτέρω εξέταση της προσφυγής.

Πάντως το Δικαστήριο, προβαίνει στην εξέταση της προσφυγής εάν τούτο απαιτείται από το σεβασμό των δικαιωμάτων του ανθρώπου που εγγυάται η

Σύμβαση και τα Πρωτόκολλά της.

20. Το Δικαστήριο παρατηρεί ευθέως ότι, σύμφωνα με την ισχύουσα νομολογία του σε υποθέσεις που αφορούν την απέλαση προσφεύγοντος από εναγόμενο Κράτος, από τη στιγμή που ο ενδιαφερόμενος δεν κινδυνεύει πλέον να απελαθεί από το Κράτος αυτό, η « διαφορά διευθετήθηκε» κατά την έννοια του άρθρου 37§ I β) της Σύμβασης, και διαγράφει την υπόθεση από το πινάκιο του (ίδε μεταξύ άλλων, M.E. c. Suède (διαγραφή) (GC), no 71398/12, 8 Απριλίου 2015, Paez c. Suède, 30 Οκτωβρίου 1997, Recueil des arrêts et décisions 1997-VII, Sarwari c. Autriche (αποφ.), 21662/10, 3 Νοεμβρίου 2011, M.A. c.Suède (αποφ.), αρ 28361/12, 19 Νοεμβρίου 2013, Isman c. Suisse (αποφ), αρ 23604/11, 21 Ιανουαρίου 2014, O.G.O. c. Royaume-Uni (αποφ) αρ 13950/12, 18 Φεβρουαρίου 2014, και I.A. c. Pays-Bas (αποφ.), αρ 76660/12, 27 Μαΐου 2014).

21. Ο λόγος βρίσκεται στο γεγονός ότι το Δικαστήριο πάντοτε αντιμετώπιζε το θέμα υπό το πρίσμα μιας δυνητικής παραβίασης της Συμβάσεως, έχοντας την άποψη ότι η επαπειλούμενη παραβίαση αποφεύγεται με την απόφαση η οποία χορηγεί στον προσφεύγοντα το δικαίωμα παραμονής στο εν λόγω εναγόμενο Κράτος (Paez, όπως αναφέρεται παραπάνω, §29). Σύμφωνα με την προσέγγιση αυτή, το Δικαστήριο κατέληξε ως προς τις προγενέστερες υποθέσεις, ότι το άρθρο 3 της Συμβάσεως δεν θα παρεβιάζετο από τη στιγμή που ο προσφεύγων δεν θα διέτρεχε πλέον πραγματικό και άμεσο κίνδυνο να απελαθεί (ίδε, φερ' ειπείν Khan c.Allemagne (GC), αρ 38030/12, 21 Σεπτεμβρίου 2016, A.G. c.Suède (αποφ.), αρ 22107/08, 6 Δεκεμβρίου 2011, και H c. Norvège (αποφ.) αρ 51666/13, 17 Φεβρουαρίου 2015).

22. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η από 7 Ιουλίου 2015, απόφαση του υπουργού Δικαιοσύνης, η οποία έθεσε τέλος στη διαδικασία της έκδοσης, ελήφθη ουσιαστικά λόγω του ότι ο προσφεύγων υπαγόταν στο καθεστώς του πρόσφυγα στο Καναδά (παράγραφος 14 παραπάνω). Πρέπει να παρατηρήσουμε εξάλλου, ότι εφ' όσον η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση, η αρχική αιτίαση που προβλήθηκε από τον προσφεύγοντα ως προς τη Σύμβαση, αφορούσε στην ανησυχία του τελευταίου αυτού ότι με την απέλασή του στη Ρωσία θα υφίστατο τις συνέπειες της

παραβίασης των άρθρων 2 και 3 της Συμβάσεως. Αυτή η επαπειλούμενη παραβίαση απεφεύχθη με την, από 7 Ιουλίου 2015, απόφαση του υπουργού Δικαιοσύνης. Ο οποίος επί πλέον, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι από τον φάκελο συνάγεται ότι ο προσφεύγων δεν βρίσκεται πλέον στην Ελλάδα και διαμένει σήμερα στον Καναδά, υπάγεται ή συνεχίζει να υπάγεται στο καθεστώς του πρόσφυγα.

23. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο, σύμφωνα με τη νομολογία του η οποία αναφέρθηκε παραπάνω, κρίνει ότι η διαφορά διευθετήθηκε κατά την έννοια του άρθρου 37§1 β) της Συμβάσεως.

24. Το Δικαστήριο, αντίθετα με ό, τι προβάλλει ο προσφεύγων, κατά την εξέταση του θέματος αυτού, δεν υποχρεούται να αναζητήσει αναδρομικά εάν υφίστατο πραγματικός κίνδυνος για τον οποίο να δεσμεύεται το εναγόμενο Κράτος έναντι του άρθρου 3 της Σύμβασης, κατά την παραλαβή από τις ελληνικές αρχές του αιτήματος έκδοσης στη Ρωσία. Πρόκειται ασφαλώς για γεγονότα που υπάγονται στο ιστορικό της υπόθεσης αλλά δεν παρέχουν τη δυνατότητα να καθορίσουμε την σημερινή κατάσταση του προσφεύγοντος, στην οποία ο εν λόγω κίνδυνος απεφεύχθη. Η τελευταία αυτή περίπτωση είναι καθοριστική για να διαπιστώσει το Δικαστήριο τη διευθέτηση της διαφοράς (ίδε, *mutatis mutandis*, *Saadi c. Italie* (GC), αρ 37201/06, § 133, CEDH 2008).

25. Το Δικαστήριο έχει εξ άλλου τη γνώμη ότι δεν υφίστανται στη συγκεκριμένη περίπτωση ειδικά περιστατικά που να θίγουν το σεβασμό στα δικαιώματα του ανθρώπου που εγγυάται η Σύμβαση και τα Πρωτόκολλά της τα οποία θα απαιτούσαν την περαιτέρω εξέταση της προσφυγής (άρθρο 37§1 *in fine* της Σύμβασης). Επιμένει, άλλωστε, να υπενθυμίζει ότι, έχοντας ζητήσει τη διαγραφή μιας προσφυγής από το πινάκιο, δύναται οποτεδήποτε να αποφασίσει την επαναφορά της εάν κρίνει ότι οι περιστάσεις το απαιτούν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 37§ 2 της Σύμβασης (*Atmaca c. Allemagne* (αποφ.) αρ 45293/06, 6 Μαρτίου 2012, *Abdi Mohalled c. Pays-Bas* (αποφ) αρ 2738/11, 4 Δεκεμβρίου 2012, *I.A. c. Pays-Bas*, απόφαση που αναφέρεται παραπάνω, και *H.S. et autres c. Belgique* (αποφ.), αρ 10973/12, 24 Μαρτίου 2015).

26. Κατά συνέπεια, πρέπει να διαγραφεί η προσφυγή από το πινάκιο σε

ότι αφορά στις αιτιάσεις που στηρίζονται στο άρθρο 2 και 3 της Σύμβασης σε περίπτωση έκδοσης του προσφεύγοντος στη Ρωσία.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΟΣ.

27. Ο προσφεύγων παραπονείται για τις συνθήκες κράτησής του στη φυλακή των Διαβατών (Θεσσαλονίκη): καταγγέλλει ειδικότερα μία κατάσταση υπερπληθυσμού, τις συνθήκες υγιεινής καθώς και το γεγονός ότι κρατήθηκε μαζί με ποινικούς κρατουμένους.

28. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων δεν τεκμηριώνει τους ισχυρισμούς του ως προς τα ζητήματα του υπερπληθυσμού και υγιεινής. Ειδικότερα, ο ενδιαφερόμενος δεν παρέχει καμία περιγραφή των συνθηκών κράτησής του και αρκείται, χωρίς άλλη διευκρίνιση, να χαρακτηρίσει αυτές ως « απάνθρωπη μεταχείριση ». Ως εκ τούτου το Δικαστήριο, εκτιμά ότι η αιτίαση αυτή δεν έχει τεκμηριωθεί και θα πρέπει συνεπώς να απορριφθεί ως απαράδεκτη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35§§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

29. Ο προσφεύγων ενίσταται ότι η ενδεχόμενη απέλασή του στη Ρωσία θα δημιουργούσε μία κατάσταση νομικής αβεβαιότητας και θα επέφερε παραβίαση του άρθρου 6§ 1 της Σύμβασης, κυρίως λόγω του ότι το καθεστώς του πρόσφυγα του το έχει ήδη παραχωρήσει ο Καναδάς. Ο προσφεύγων καταγγέλλει επίσης τη διαδικασία ενώπιον του Αρείου Πάγου ως προς το ότι δεν ήταν δίκαιη. Ως προς αυτό, υποστηρίζει ειδικά ότι δεν κατέστη δυνατόν να έχει διερμηνέα της επιλογής του. Προσθέτει ότι ο Άρειος Πάγος δεν έλαβε υπ' όψη του όλους τους ισχυρισμούς του και ότι έσφαλε ως προς την ισχύουσα νομολογία του.

30. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του, οι αποφάσεις σχετικά με την είσοδο, διαμονή και απομάκρυνση των αλλοδαπών δεν συνεπάγονται αμφισβήτηση των αστικού περιεχομένου δικαιωμάτων ή

υποχρεώσεων, ούτε αναφέρονται στην ουσία μιας ποινικής κατηγορίας, κατά την έννοια του άρθρου 6§ 1 της Σύμβασης (Μααουία c. France (GC), αρ. 39652/98, §§ 33-41, CEDH 2000-X, Penafiel Salgado c. Espagne (αποφ.), αρ. 65964/01, 16 Απριλίου 2002, και Mamatkoulov et Askarov c. Turquie (GC), αρ. 46827/99 ΚΑΙ 46951/99, §§81-83, CEDH 2005-1). Επί του προκειμένου, εκτιμά ότι η διαδικασία εκδόσεως στη Ρωσία, η οποία αποτελεί και το θέμα της παρούσας διαφοράς, δεν αναφέρεται σε αμφισβήτηση «αστικού περιεχομένου» κατά την έννοια του άρθρου 6 §1 της Συμβάσεως.

31. Συνάγεται λοιπόν ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι ασυμβίβαστο *ratione materiae* προς τις διατάξεις της Συμβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 35§ 3 και ότι πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35 §4.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 §4 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

32. Ο προσφεύγων, επικαλούμενος το άρθρο 5§ 4 της Συμβάσεως, παραπονείται ότι ουδέποτε έλαβε απάντηση στην αίτησή του περί άρσης της κρατήσεώς του η οποία κατατέθηκε στο συμβούλιο Εφετών Θεσσαλονίκης. Παραπονείται επίσης ότι η αίτηση αυτή δεν διαβιβάστηκε σε άλλο αρμόδιο όργανο.

33. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων δεν παρέσχε ουδεμία εξήγηση ή σχετική πληροφορία ως προς την αιτίαση αυτή και ότι δεν στηρίζει τους ισχυρισμούς αυτούς. Παρατηρεί εξάλλου ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι, την 14^η Νοεμβρίου 2014, το Εφετείο Θεσσαλονίκης απέρριψε την αίτηση την οποία υπέβαλε ο προσφεύγων περί άρσης της κράτησής του ή περί αποφυλακίσεώς του υπό όρο (παράγραφος 10 παραπάνω).

34. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35§ 1 της Συμβάσεως, δεν επιλαμβάνεται μιας υποθέσεως παρά μόνον « εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία έκδοσης της εσωτερικής τελεσίδικης απόφασης». Άλλωστε, κατά την παράγραφο 4 του ιδίου άρθρου, δύναται να απορρίψει οποιαδήποτε αίτηση την οποία κρίνει απαράδεκτη κατ' εφαρμογήν του εν λόγω άρθρου « σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας».

35. Το Δικαστήριο επισημαίνει πράγματι ότι ο κανόνας αυτός, που αντικατοπτρίζει την επιθυμία των συμβαλλομένων Μερών να μην επανεξετάζουν παλαιότερες αποφάσεις μετά από κάποια αόριστη προθεσμία, υπηρετεί τα συμφέροντα όχι μόνον της Κυβερνήσεως αλλά ακόμη και τη νομική ασφάλεια ως εσωτερική αξία (De Wilde, Ooms et Versyp c. Belgique, 18 Ιουνίου 1971, § 50, σειρά Α αρ 12), ανταποκρινόμενος ταυτόχρονα στην ανάγκη να αφήσει στον ενδιαφερόμενο μία επαρκή προθεσμία επίσκεψης για να του δώσει τη δυνατότητα να εκτιμήσει την αναγκαιότητα να υποβάλει αίτηση στο Δικαστήριο και για να προσδιορίσει το περιεχόμενο αυτής (Iordache c. Roumanie (αποφ), αρ 55092/00, 23 Μαρτίου 2004). Ο κανόνας των έξι μηνών ορίζει ταυτόχρονα το χρονικό όριο ελέγχου που πραγματοποιείται από το Δικαστήριο και ορίζει στους ιδιώτες όπως και στις αρχές την περίοδο πέραν της οποίας ο έλεγχος αυτός δεν ασκείται (Kadikis c. Lettonie (αρ 2) (αποφ), αρ 62393/00, 25 Σεπτεμβρίου 2003).

36. Στη προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι από τη δικογραφία προκύπτει πως η διαδικασία ενώπιον του Εφετείου Θεσσαλονίκης έληξε την 14^η Νοεμβρίου 2014- ημερομηνία κατά την οποία η υπ' αρ 820/2014 απόφαση δημοσιεύθηκε -, δηλαδή πέραν των έξι μηνών πριν από την 16^η Ιουνίου 2015- ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων προέβαλε για πρώτη φορά τον λόγο αυτόν ενώπιον του Δικαστηρίου.

37. Συνάγεται συνεπώς ότι ο λόγος αυτός είναι οψιγενής και πρέπει να απορριφθεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35§ 1 και 4 της Συμβάσεως.

V. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 39 ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

38. Λαμβάνοντας υπ' όψη τα προεκτεθέντα, αίρεται η εφαρμογή του άρθρου 39 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

1. Α π ο φ α σ ί ζ ε ι να διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο ως προς τους λόγους που στηρίζονται στα άρθρα 2 και 3 της Συμβάσεως σε περίπτωση

έκδοσης του προσφεύγοντος στη Ρωσία,

2. *Κ η ρ ύ σ σ ε ι* απαράδεκτους τους λόγους που στηρίζονται στα άρθρα 3 (όροι κράτησης του προσφεύγοντος στη φυλακή Διαβατών), 6§1 και 5§ 4 της Συμβάσεως.

Συνετάγη στη γαλλική γλώσσα, και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως την 16^η Μαρτίου 2017.

(υπογραφή)

Renata Degener

Αναπληρώτρια Γραμματέας

(υπογραφή)

Ledi Bianku

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο γαλλικό κείμενο

Αθήνα, 21 / 04/ 2017

Η μεταφράστρια

B.A.Αυγερινοπούλου

